

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORNINGER.

Nr. I.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 1. Januar 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Det gamle Aar.

Det er naturligt, at Kvindesagens Venner kaster Blikket tilbage paa det forløbne Aar for at se, hvilke Resultater, hvilket Arbejde, der er udført, som berettiger til et lysere Haab for Kvindesagen — *Menneskehedens største Sag*. — Størst, fordi Ligestilling og Sympati mellem Kønnene er det Fundament, hvorpaa Samfundsbygningen kan hvile, og fordi det er den rette Sympati og Kærlighed mellem Mand og Kvinde, der er i Stand til at føde den nye Slægt, der vil forstaa at ordne Samfundet paa den rette Maade.

Kvindesagen staar temmelig ens i hele Evropa. Den moderate Bevægelse, som der synes at være Tilbøjelighed til i det politiske Liv, har ogsaa virket som et Tilbageslag over for Kvindebevægelsen. Gamle Gladstones Stilling til Kvindesagen og hans Frafald som dens Ridder var mere end et Lune eller et Udslag af Utroskab mod hans Ideal, Gladstone har trods sin Alder et fint Øre for Folkets Røst, og han følte, at over for Kvindens Fordring om Ligestilling med Manden, har Reaktionen Ret og det reaktionære i Kvinderne selv. Den gamle kloge General traadte aabent frem og sagde — den Sag lader vi foreløbig hvile.

Som Gladstone staar, staar ogsaa vore hjemlige Demokrater; de svarer os spørgende Kvinder ganske aabent: „Foreløbig vil vi være Tilskuere til Kvindesagen.“

Naar vi saa tillige her i Danmark i 1892 har mistet flere af vore ældste og mest energiske Kvinder, og naar de unge, som var med til at gaa i Spidsen for Sagen, har forladt Danmark for at søge større Felter for deres friske Ungdomskræfter i Amerika eller i store Stæder i Evropa, saa vil det

ikke undre, at Kvindeforeningerne ikke i Aar har nogen rig Virksomhed at henvise til. Der er dog en Ting, der er et uomstødeligt Bevis paa den uhyre Kvindehær, der er i Anmarch, og det er Kvindens forøgede Indtrædelse paa Arbejdsmarkedet. Det er kendeligt, at alle Steder, hvor det paa nogen mulig Maade lader sig gøre, trænger hun sig frem og forlanger Ret til Arbejde for at ernære sig selv. De fleste unge Piger, der er en lille Smule paavirkede af den nye Tids Tanker, vil ikke prostituere sig ved at betragte Ægteskabet som en Forsørgelsesanstalt, og hun forlanger Ret og Frihed til at anvende sine Evner og sin Begavelse.

Den Tankegang, at det kun var Kvindens Bestemmelse at være Hustru og Moder og sidde stille og lydig ved Arnen, medens Manden alene staar som Enehersker ude i det store Samfund, saadanne Udtalelser kan man høre unge Piger besvare med en hjertelig Latter og ungdommelig Munterhed.

Ser vi derimod paa den retslige Stilling for Kvinden, saa har vi i 1892 som tidligere ikke naaet et eneste Fremskridt.

Den kommunale og politiske Valgret er kun Mandens Privilegium, og de samme Ægteskabslove, som gør Kvinden fuldstændig umyndig i Pengesager i det Øjeblik, hun indtræder i Ægteskabet, staar endnu ved Magt, lige som hun fremdeles ikke har noget at sige med Hensyn til Raadighed over sine i Ægteskab fødte Børn.

At Kvinderne dog med Hensyn til deres latterlige Umyndighed i Ægteskabet har forstaaende Venner iblandt danske Jurister, viste Retshjælpens Beretning i Foraaret. Forhaabentlig kan der i en nær Fremtid ventes positive Forslag til andre Ægteskabslove her i Danmark.

Af større Møder og Kongresser har vi kun at henvise til Udlandet. I Paris var i

Maj et betydeligt Møde, hvor mange aktuelle Spørgsmaal var fremme, lige som Arbejderkongressen i Malmø havde Kvindesagen fremme. Der skete i alt Fald det lille Fremskridt, at Socialdemokratiet vedtog den Resolution, efter indkommet Forslag af „De samlede Kvindeforeninger“ i København: „at Kvinden er berettiget til den samme Understøttelse i Kampen som Manden i retslig, politisk og økonomisk Henseende.“

Kvindesagens Venner har altsaa ikke Resultater at henvise til i det gamle Aar. Tvertimod synes det, som der er arbejdet mindre. Vi tør dog alligevel sige, at der gøres et stille, støt Arbejde ud af en levende Overbevisning om en sejrrig Dag. Men vi trænger til mere Forstaaelse for Kvindens politiske og retslige Frigørelse; thi endskønt det er et glædeligt Varsel, at de unge Piger dristigt søger Plads paa Arbejdsmarkedet og slaar med Nakken af usympatetiske Ægteskaber, saa kan det dog nok blive disse samme unge Piger et farligt Skær, naar de ikke længer har Barndomshjemmet i Ryggen, og Aar efter Aar skal nøjes med den halve Løn, som der gives Manden, kun fordi de er borgerlig umyndige. Og vi trænger til mere Forstaaelse hos vore oplyste Mænd til at arbejde for at løse disse udvortes Baand i Samfundet.

Vi vil derfor ønske, at det nye Aar maa bringe os friske Kræfter ind i vore Kvindeforeninger, baade af unge Mænd og Kvinder, og at vore lovgivende Forsamlinger vil lægge dem den bekendte franske Jurist Sacrestans Ord paa Sinde: „Où la voix de la femme est restée muette, on n'a jamais entendu la voix de l'humanité.“

Johanne Meyer.